

digheden medhold i begæringen om indgreb i meddelelshemmeligheden, og at domstolene derfor som anført af forslagsstillerne betragtes som et gummistempel for politiet.

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg naturligvis er helt enig med forslagsstillerne i, at der altid bør være den fornødne domstolskontrol med indgreb i meddelelshemmeligheden. Inden jeg vender mig mod det konkrete forslag, synes jeg imidlertid, der er anledning til kort at omtale de forskellige former for indgreb i meddelelshemmeligheden og de betingelser, der skal være opfyldt for at foretage indgreb, samt kravet til domstolene om at begrunde kendelser om indgreb.

Indgreb i meddelelshemmeligheden kan efter retsplejelovens § 780 ske i form af telefonaflytning, anden aflytning, f.eks. rumaflytning, indhentelse af teleoplysninger, brevåbning og brevstandsning. Efter retsplejelovens § 781 må sådanne indgreb kun foretages, hvis der bestemt er grund til at antage, at der på den pågældende måde gives meddelelse eller foretages forsendelse til og fra en mistænkt.

Det er endvidere en betingelse, at indgrebet må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, og at efterforskningen angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, eller en overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i straffeloven.

Kl. 13.20

Samtidig må indgreb efter retsplejelovens § 782 ikke foretages, hvis det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet må antages at forvolde, vil være et uforholdsmæssigt indgreb.

Endelig følger det af retsplejelovens § 784, at der, inden retten afsiger kendelse, skal beskikkes en advokat for den, som indgrebet vedrører, og at advokaten skal have lejlighed til at udtale sig.

Indgreb i meddelelshemmeligheden sker som nævnt efter rettens kendelse, og i kendelsen skal retten efter retsplejelovens § 783, stk. 1, anføre de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgreb er opfyldt.

Såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis man skulle afvente en retskendelse, kan politiet træffe beslutning om at foretage indgrebet på øjemedet. I så fald skal politiet senest inden for 24 timer forelægge sagen for retten. Burde indgrebet efter rettens opfattelse ikke være fore-

taget, skal retten give meddelelse herom til Justitsministeriet.

Som det er fremgået, opstiller retsplejeloven således en række betingelser for at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden og retsgarantier forbundet hermed. Jeg finder ikke, at der er noget som helst grundlag for, at domstolene ikke omhyggeligt skulle påse, at retsplejelovens betingelser overholdes. Jeg kan derfor på ingen måde nikke genkendende til beskrivelsen af domstolene som et gummistempel for politiet.

Jeg mener heller ikke, at forslagsstillerens synspunkter giver grundlag for, at der skulle være fare for, som det anføres, at udhule beskyttelsen af indgreb i meddelelshemmeligheden. I den forbindelse er det i øvrigt værd at tilføje, at det er anklagemyndigheden, som beslutter, om der under efterforskningen af en straffesag skal fremsættes anmodning over for retten om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Anklagemyndigheden er naturligvis i den forbindelse bundet af reglerne i retsplejeloven og vil derfor, inden retten anmodes om at tillade indgreb i meddelelshemmeligheden, skulle foretage en vurdering af, om betingelserne i retsplejeloven for at foretage indgreb er opfyldt. Det er således kun i de tilfælde, hvor anklagemyndigheden skønner, at man vil kunne få medhold, at der vil blive fremsat en anmodning om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Også dette forhold bidrager efter min opfattelse til, at der på grundlag af de bestemmelser i retsplejeloven, som jeg netop har omtalt, er den fornødne juridiske kontrol med politiets anvendelse af indgreb i meddelelshemmeligheden.

Jeg vil nu vende mig mod det konkrete forslag, der som nævnt går ud på, at der årligt skal udarbejdes en offentligt tilgængelig statistik over bl.a. domstolenes kendelser i sager om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Forslagsstillerne forestiller sig, at der centralt hos domstolene og politiet, anklagemyndigheden, udarbejdes en årlig statistik, der offentliggøres. Efter forslaget kan en sådan statistik bl.a. omfatte antal kendelser og indgreb fordelt på relevante sagstyper og politi- og retskredse samt antal indgreb, der har medført henholdsvis ikke medført tiltale eller domfældelse, herunder fordelt på politikredse.

Forslagsstillerne finder, at en sådan statistik vil styrke kontrollen med indgreb i meddelelshemmeligheden, og forslagsstillerne lægger i den forbindelse til grund, at der ikke i dag foreligger offentligt tilgængelige statistiske oplys-